

СПОМЕНИ И БЕЛЕЖКИ ЗА ПРОФЕСОР Д-Р ДИМИТЪР ДИМОВ

1648 София, М. К. с.с.с. от 1944, вх. в. от 60, док. отн. 56-15-87

Познанството ми с именития писател, преподавател и учен ДИМИТЪР ДИМОВ води началото си от есента на 1946 г. И двамата тогава бяхме преподаватели в Пловдивския университет "Паисий Хилендарски": д-р Димитър Димов, ветеринарен лекар – редовен доцент и временен ръководител на катедрата по анатомия и физиология на домашните животни /с приложна зоология/ в Агрономо-лесовъдния ф-тет; Иван П. Митев – химик – редовен доцент и временен ръководител на катедрата по биохимия /с физическа и колоидна химия/ в Медицинския факултет. Ние сме едни от първите строители на новия български университет, рожа на народната власт.

Било поради острата жилищна криза, било поради еснафското, некултурно и безотговорно отношение на официалните власти в Пловдив мнозина от хабилитираните преподаватели като изв. проф. П. Пенев, изв. проф. Д. Стефанов, ред. доцент И. П. Митев и др. не само работеха от зори до късна вечер в кабинетите си, които се намираха в сградата на бившата Търговска г-ия, но и спяха там. От една страна преподавателите живееха при съвременно неблагоприятни условия: разделени за дълго време от семействата си, никакви възможности за задоволяване на елементарни нужди и под.; от друга – между тях се създаваха по-чести, по-интимни контакти. Вечерно време в гимназиалната градинка се събирахме по пет, шест и повече преподаватели, обсъждахме университетски и други въпроси и т.н. Д. Димов внимателно слушаше споровете, наблюдаваше ни изпитателно, правеше уместни бележки.

По повод на моя статия, напечатана почти едновременно във в. "Отечествен фронт" и местния следпраздничен в. "Победа", Д. Димов изказа възхитата си от нея пред група преподаватели: "Прави Ви голяма чест смелостта да пишете така обективно и хубаво за постиженията на един неизвестен на нашата общественост учен – д-р Владимир Христов, син на поета Кирил Христов. Освеж това Вие цитирате изказването на съветски учен, който признава, че "формулите /Из областта на геодезията. И.М./ на д-р Владимир К. Христов /София/ са по-пълни и по-точни от моите" и т.н. И той ме гледеше някак си особено: като писател навярно се стараеше ~~живички~~ по-дълбоко да вникне в психиката ми. На мене ми се струваше, че Д. Димов преувеличаваше заслугата ми. По-късно обаче разбрах причината на неговия възторг. – някои учени с титли / / завиждаха на сериозните научни успехи на д-р Вл. Христов – истински учен, макар и без университетско или академическо звание. Не след много време